

## תלמודו בידו

### דף יג עמוד ב

- א** מהו הטעם של בית שמאי שצרת ערוה מתייבמת ?
- ב** האם קידושין של אדם זר תופסים ביבמה, ומנין ?
- ג** ארוסה שהתאלמנה האם חולצת ומתייבמת, ומנין ?
- ד** צרת ערוה שחלצה, האם נפסלה לכהונה ?

- א** ר' שמעון בר פזי: שנאמר "לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר".  
"החוצה" היינו יבמה חיצונית, שאינה ערוה ליבם.  
וכיון שנזכרה חיצונית, מכלל שיש עמה פנימית שהיא ערוה ליבם.  
ובכל זאת אמרה התורה על החיצונית "לא תהיה לזר", אלא מתייבמת.
- רבא:** אין איסור חל על איסור. שאם איסור אשת אח חל תחילה על הערוה,  
אין איסור אחות אשה חל עליה, ואין צרתה נחשבת לצרת ערוה.  
ואם איסור אחות אשה חל תחילה, אין איסור אשת אח חל עליה, והרי  
היא ערוה שלא במקום מצוה, ואינה פוטרת צרתה.
- ב** אין הקידושין תופסים, אף שאינה אלא מחייבי לאווין.  
שנאמר "לא תהיה לאיש זר", תהיה לשון הויה כלומר קידושין.
- ג** חולצת ומתייבמת, שנאמר "החוצה", כלומר חיצונית שלא התקרבה עדיין  
לביאה "לא תהיה לאיש זר".
- ד** בית שמאי: נפסלת לכהונה, שלדעתם צרה זקוקה לחליצה.  
בית הלל: אינה נפסלת לכהונה, שחליצתה היתה שלא לצורך.  
ר' יוחנן בן נורי: נפסלת לכהונה. שתקנו חכמים שתחלוצנה אף שאינן חייבות וכדברי  
בית הלל, כדי שתוכלנה להינשא לשוק אף לדברי בית שמאי.